

Ba Con Đường Ở Đà Lạt

Đường vòng hồ Xuân Hương, đường thơ
không dốc nào lên xuống cản đường.
Tôi nhớ Bích Câu hàng liễu rũ,
nhớ người tôi gặp, một Tiên Nương....

Đường Vòng Lâm Viên, con đường dài
ít người lai vãng chỉ bầy nai.
Tôi đi vài dạo không đi mãi,
không gặp ma thì cũng gặp ai!

Đường Phan Đình Phùng đi giữa phố,
con đường bằng phẳng lạ lùng ghê!
Hai bên, Đà Lạt không thanh lịch,
mà thấy như là một cảnh quê!

Ngoài ba đường đó, những đường khác
lên, xuống, vòng, quanh...giữa núi rừng,
lên - cái dốc trời, lên tấm nắng
xuống Dran, xuống lũng toàn thông...

Trước Bảy Mươi Lăm, Đà Lạt nhỏ
Sau năm Chín Mươi, đổi khác nhiều.
Ba con đường vẫn ba đường cũ,
cả vạ con đường mới khó yêu!

Nói khó yêu là nói để buồn,
bởi vì thật khó nói yêu thương...
Một nơi tôi đã từng yêu dấu,
về, chẳng còn ai để ghé hôn!

Tôi xa Đà Lạt sáu năm tù
Tôi xa Đà Lạt, rồi, Thiên Thu...
Bốn bảy năm, tôi, còn tiếng hú
như con chó dại ngó trăng lu...

*Đây, bài thơ dở mà đau đớn
tôi thả lang thang Dốc Nhà Làng
tôi muốn ai xưa còn tựa cửa
tìm tôi không thấy lúc sương tan!*

Trần Văn Lệ